

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, 14 Μαρτίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 47

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις " 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ.
(μετὰ εἰκόνων). — ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμυλίου
ΡΙΣΒΟΥΡΥ. — ΕΛΙΣΑΒΕΤΑ, διήγημα Felix Franc.

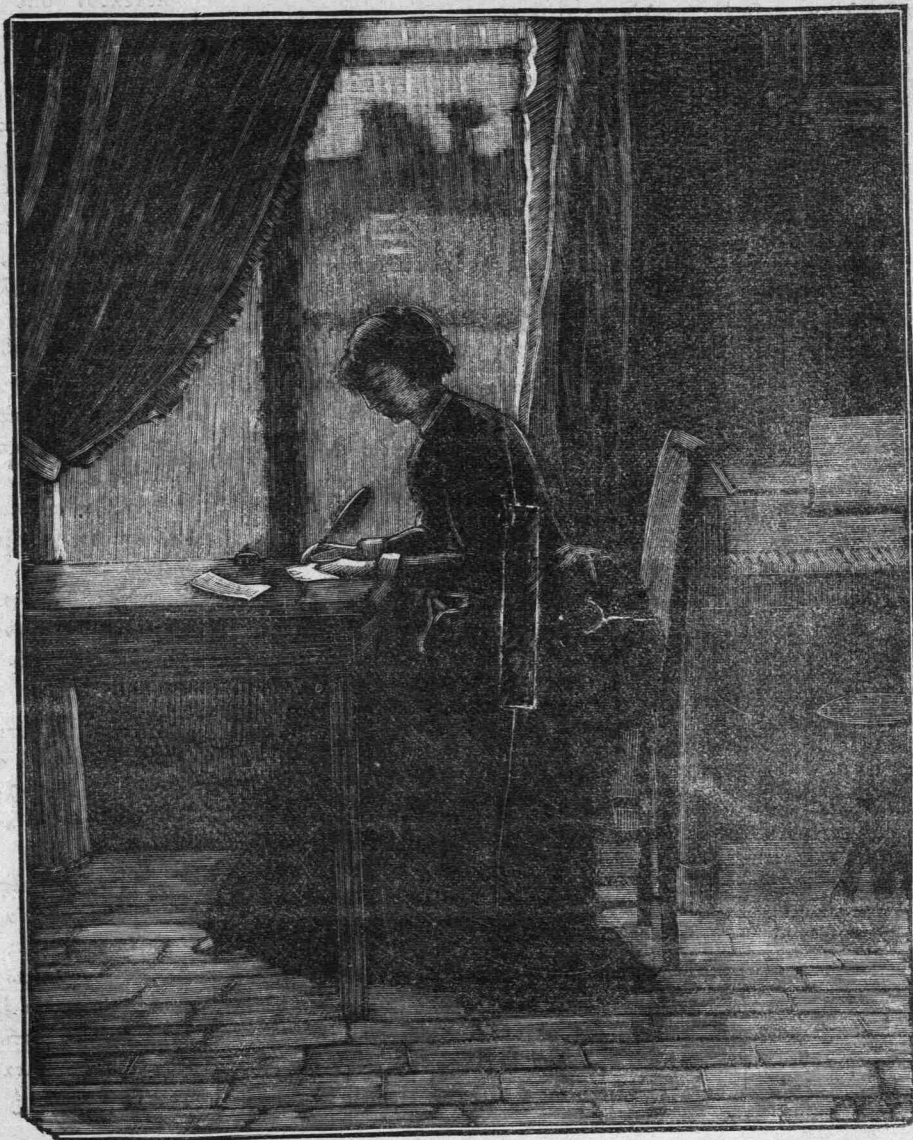
ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΓΕΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς
τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ-
ΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν,
γραμματοσφύμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων,
συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΑ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΟΙ ΡΟΞΕΝΔΑΛ.

[Συνέχεια]

Σ'

«Πτωχέ μου φίλε,

» Ἡ ζωὴ δὲν εἶναι πλέον ἀνεκτὴ δι' ἐμέ.

» Αἱ προσβολαί, εἰς ἃς εἶμαι ἐκτεθειμένη, τὰ καθημερινὰ τραύματα, ἅτινα ὑφίσταται ἡ φιλοτιμία μου, μοὶ καθιστῶσιν αὐτὴν ἀφόρητον.

» Τὰ πάντα μοὶ ἐμπνέουσιν ἀγανάκτησιν καὶ με ἐξερεθίζουν, ὡς καὶ ἡ εὐθυμία σου.

» Δὲν ἐπλάσθην διὰ τὰ ὑποφέρω. Εἶμαι πολὺ δειλὴ, τὸ ὁμολογῶ, καὶ αἰσθάνομαι ἐμαυτὴν ἡττηθεῖσαν.

» Προσεπάθησα νὰ παλαίσω καὶ νὰ σοὶ ἀποκρυψῶ τὴν ἀποθάρρυνσίν μου.

» Εἰς μάτην. Παραδίδομαι.

» Εἶχα δύο μέσα ἀπαλλαγῆς : νὰ ριφθῶ εἰς τὸν Σηκουάνα ἢ νὰ δεχθῶ τὸ ὄνειδος, ὅπερ μοὶ προτείνεται.

» Ἐκλέγω τὸ ὄνειδος. Δὲν τολμῶ νὰ ἀποκτονήσω.

» Συνήντησα ἄνθρωπον, τοῦ ὁποίου τὸ τὸ ὄνομα εἶναι συνώνυμον μεῖς ἑκατομμύρια.

» Τοῦτο συνέβη εἰς τὴν συναυλίαν τοῦ Σατελέ, καθ' ἣν ὁ θαυμασὸς αὐτὸς Ρουβινσταῖν μοὶ ἐνέπνευσεν ἀπέχθειαν πρὸς τὸ κύμβαλον, εἰς ὃ δὲν αἰσθάνομαι πλέον ἐαυτὴν ἄξιαν νὰ θέσω τοὺς δακτύλους, ἀφοῦ τὸν ἤκουσα. Μισῶ τὴν μουσικὴν ἱκανότητά μου, ἥτις δὲν ἀρκεῖ νὰ μὰς χρηγῇ μόνον ἄρτον, μετὰ δέκα ἐτῶν ἐργασίαν καὶ ἀνωφελεῖς ἀγῶνας.

» Διατί νὰ σέ ὑποχρεώσω νὰ μοὶ προμηθεύῃς τὸ εἰσιτήριο ἐκεῖνο καὶ νὰ με ἀποστείλῃς ἐν μέσῳ κόσμου, ὅστις μίαν ἐπὶ πλέον φορὰν με συνέτριβεν ὑπὸ τὴν πολυτέλειαν αὐτοῦ, ἀναμιμνησκομένην τόσον σκληρῶς τὴν πενίαν μας ;

» Ὅλη ἡ ἐκλεκτὴ κοινωνία τῶν Παρισίων παρίστατο κατὰ τὴν συναυλίαν ἐκεῖνην.

» Τὸ μαγικὸν ὄνομα τοῦ Ρουβινσταῖν εἶχε μεταμορφώσει τὴν συνεικίαν.

» Τὰ ὄχηματά τῶν πλουσίων κατέκλυζον τὰς δόους καὶ τὴν ὄχθην.

» Ἡ αἶθουσα ἀπήστραπτεν ἐξ ἀδαμάντων καὶ μαργαριτῶν καὶ ἐκ θαυμασίων περιβολῶν, ἡρρυθρίων δὲ διὰ τὴν ἰδικὴν μου.

» Ἦμην ἐν τῇ ἐξέδρᾳ σχεδὸν ὡς ἐπαίτις μεταξὺ δουκιστῶν καὶ διηρώτων ἐμαυτὴν διατί ἡ διαρκὴς αὕτη διαδοχὴ ἀτυχημάτων διὰ τοὺς μὲν, εὐημερίας διὰ τοὺς δέ !

» Δὲν πιστεύω ἐμαυτὴν κακὴν, καὶ ὅμως ἡσθάνομαι πικρίαν χολῆς εἰς τὰ χεῖλη μου.

» Τὸ παρελθόν μου ὅλον ἀνεπαρέστη ἐν τῷ νῷ μου.

» Ἀνεμνήσθην τοῦ πατρός μου, πτωχοῦ ὑπολοχαγοῦ πληρωθέντος, ἀκρωτηριασθέντος καὶ ζῶντος διὰ τῆς γλίσχρας συντάξεώς

του εἰς Κολόμβ ἐν ἀθλίᾳ καὶ ψυχρᾷ κακοκλίᾳ· ἀνεμνήσθην τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας ἄνευ μητρός, τῶν προσπαθειῶν καὶ τῶν ἀγῶνων μου ἵνα ἐκμᾶθω ἔργον ἱκανὸν πρὸς συντήρησίν μου. Ἐνεθυμήθην εἶτα τὸν πατέρα μου θνήσκοντα ἐν ἀπελπισίᾳ καὶ ἐν ἄκρᾳ θλίψει ὅτι με ἄφινεν ἄνευ μέλλοντος καὶ στηρίγματος. Ἀνεπόλησα μετὰ τὴν ἀπώλειαν ταύτην τὴν μόνωσίν μου ἐν τῷ πλήθει, ἐν ᾧ ἤμην ὡς σύντριμμα ναυαγίου ριφθὲν ἐν ἀφιλοξενῷ παραλίᾳ.

» Ἐνεθυμούμην τὰς ὥρας τῆς ἀγωνίας μου καὶ τὰς ματαίας προσπαθείας μου ἵνα ἐπιτύχω ἔργον τι, μικράν τινα θέσιν καὶ ἔβλεπον πάσας τὰς θύρας κλειομένας ἐνώπιόν μου.

» Ἄνευ σοῦ θ' ἀπέθνησκα τῆς πείνης καὶ τοῦ ψύχους τὴν ἐσπέραν, καθ' ἣν σὲ συνήντησα, πρὸ τριῶν ἐτῶν. Ἐν τούτοις ἤμην νέα καὶ ἐπίστευα ἐμαυτὴν ἰσχυράν, ἤμην δὲ διατεθειμένη τὰ πάντα νὰ πράξω διὰ νὰ ζήσω ἐντίμως.

» Ἐνυμφεύθην ἐνώσαντες τὴν πενίαν μας, ἀπὸ τῆς ἡμέρας δ' ἐκείνης ἡ καταδιώκουσά με κακοδαίμονιά σὲ ἐπληξεν ὡς ἐμέ. Εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν σου τὴν ἐσπέραν, καθ' ἣν ἐν αὐτῷ ὠδήγησας τὴν ὥραιαν μνηστὴν σου, ὡς με ἀπεκάλες.

» Τὸ ἐνθυμεῖσαι ;

» Ἡ στενοχωρία, ἡ ἀνοικτιρμὴν στενοχωρία δὲν ἔπαυσε κατέχουσα ἡμᾶς μετὰ τῶν συνοδῶν αὐτῇ ἐξευτελισμῶν καὶ δηλητηριωδῶν πληγῶν.

» Δὲν πταίεις σύ.

» Εἶσαι γενναῖος καὶ ὅλος καρδιά.

» Πταίω ἐγὼ καὶ μόνη ἐγὼ.

» Ἐνῷ δὲ συνεστελόμην ἀναμιμνησκομένη τῶν παρελθόντων τούτων χρόνων, τὸ κύμβαλον τοῦ Ρουβινσταῖν μοὶ ἐξετόξευεν, ὡς εἰρωνίαν, τοὺς θεσπεσίους αὐτοῦ ἤχους, τὸ δὲ πνεῦμα τοῦ καλλιτέχνου τούτου συνέτριβε τὴν ταπεινὴν διδασκάλισσαν τοῦ κυμβάλου πρὸς τριάκοντα σολῖα καθ' ὥραν, ὡς οἱ ἀδάμαντες τῶν περὶ ἐμὲ κυριῶν ἐνέπνεον αἶσχος εἰς ἐμέ, μὴ ἔχουσιν οὐδ' ἐν κόσμῳ πτωχῆς ἐργάτιδος ἵν' ἀναρτήσω ἀπὸ τῶν ὧτων.

» Ἡσθάνομην πρὸς τούτοις παραδόξον αἰσθημα ἱλίγγου, ὅπερ δὲν κατενόησα ἐν ἄρχῃ.

» Μόλις κατὰ τὸ τέλος τῆς συναυλίας ἠνόησα τὴν αἰτίαν.

» Ἐκ τίνος τῶν δεξιῶν προσκηνίων θεωρεῖων διόπτρα τις ἔμενε σταθερῶς προσηλωμένη ἐπ' ἐμοῦ.

» Ὅσακις ἔστρεφον τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἔβλεπον αὐτὴν προσηλωμένην ἐπὶ τοῦ προσώπου μου.

» Εἰς τὸ θεωρεῖον ἐκεῖνο ὑπῆρχον τρεῖς νέοι καλῆς τάξεως, οἵτινες κατὰ τὰ διαλείμματα τῆς συναυλίας συνωμίλουν μετὰ ζωηρότητος.

» Ἐρανταζόμην, οὐχὶ ἄνευ λόγου, ὅτι ἤμην τὸ ἀντικείμενον τῆς συνδιαλέξεώς τῶν καὶ ἡ κακουχία μου ηὔξησεν.

» Ἡθελα νὰ φύγω, ἀλλ' οὐδεμία θέσις ἦτο κενή, ἔπρεπε δὲ νὰ περιμεῖνω τὸ τέλος.

» Καὶ πάντοτε ἡ διόπτρα ἐκείνη διηθύνετο ἐπ' ἐμοῦ ὡς ἀπειλὴ ἢ εἰρωνία.

» Τέλος, ἡ συναυλία ἔληξεν ἐν μέσῳ παταγωδῶν χειροκροτημάτων, τὸ δὲ θεωρεῖον ἐκεῖνο ἐκενώθη καθ' ἣν στιγμὴν τὸ κοινὸν ἀνεζήτηε διὰ φωνῶν, ἀνωφελῶς ἄλλως τε, τὸν Ρουβινσταῖν, ὅστις εἶχεν ἀπέλθει.

» Ἀνέπνευσα, ἐδέησεν ὅμως διὰ νὰ ἐξέλθω ν' ἀκολουθήσω τὸ ρεῦμα τοῦ πλήθους καὶ νὰ βαδίξω βραδέως ἐν αὐτῷ.

» Μόλις ὀλίγα βήματα εἶχον προχωρήσει ἐν τῇ ὁδῷ διευθυνομένη πρὸς τὸν κῆπον, ὅτε χεῖρ τις ἐτέθη ἐπὶ τοῦ βραχίονός μου καὶ με ἔσταματήσεν.

» Ὁ κύριος με τὴν διόπτραν ἦν πλησίον μου.

» — Ἀκούσατε, μοὶ εἶπε δι' ὅφους σχεδὸν ἐπιβλητικοῦ. Θὰ μάθετε τὰ πάντα εἰς δύο λέξεις : Σὰς ἀγαπῶ.

» — Δὲν με γνωρίζετε ! ἀνέκραξα.

» — Τί σημαίνει ! Τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν σὰς εἶδα ἀπεφασίσθη τὸ μέλλον μας. Σὰς ἀγαπῶ !

» — Δὲν εἶμαι ἐλευθέρω.

» — Εἰσθε ἑγγαμὸς ἴσως ;

» — Ναί.

» Μειδιάμα συνέστειλε τὰ χεῖλη τοῦ καὶ ἐπανέλαβε :

» — Τί σημαίνει ! Ἄν ὑπάρχωσι κωλύματα θὰ τὰ ὑπερπηδήσω. Οὐδενὸς θὰ φεισθῶ διὰ νὰ σὰς ἀπολαύσω.

» Ὡμίλει ὡς ἄνθρωπος βέβαιος ὅτι θὰ ὑπακούωσιν εἰς αὐτόν.

» Ἐπρεπε νὰ φύγω καὶ τὸν ἤκουον ὡς εἰ διετίλουν ὑπὸ τὸ κράτος παραισθήσεως, τόσῳ τὰ συμβαίνοντα μοὶ ἐφαίνοντο ἐκτακτά.

» Ἐξηκολούθει ἐξηγῶν μοι διὰ βραχείων τοὺς σκοποὺς τοῦ, χωρὶς νὰ ἀνησυχῇ διὰ τοὺς διαβάτας.

» Ἐνθυμούμαι ἐτι κάλλιστα τοὺς λόγους τοῦ.

» Εἶτα, χωρὶς καὶ ν' ἀναμείνῃ τὴν ἀπάντησίν μου, ἀνῆλθεν εἰς ὄχημα ἱστάμενον εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν καὶ ἀπῆλθε.

» Δὲν με ἠρώτησεν οὐδὲ τὸ ὄνομά μου, οὐδὲ τὴν διευθυνσίν μου.

» Παρετήρησα μόνον ὅτι ἠκολουθούμην ὑπὸ τίνος θεράποντος, ὅστις δὲν με ἀφῆκε, χωρὶς οὐδὲ λέξιν νὰ μοὶ ἀπευθύνῃ, εἰμὴ ὅταν ἐπανῆλθα οἴκοι, εἰς τὴν θλιβεράν ταύτην οἰκίαν, τὴν ὁποίαν μετ' ὀλίγον θὰ ἐγκαταλείψω.

» Ναί, θὰ τὴν ἐγκαταλείψω.

» Δὲν θὰ ἐπανιδωθῶμεν πλέον, φίλε μου.

» Συγχώρησόν με διὰ τὴν θλίψιν, ἣν σοὶ προξενῶ.

» Ἐλπίζω ὅτι ὁ χρόνος θὰ τὴν διασκεδάσῃ, ὅτι δὲ θὰ συναντήσῃς γυναῖκα καλητέραν καὶ μάλλον ἄξιαν τῆς ἀγάπης σου, ὡς καὶ θαρραλεωτέραν πρὸς τὰς περιπετείας τοῦ βίου.

» Τί νὰ σοὶ εἶπω ;

» Τὸν ἐπανεῖδα.

» Ὁ ἄνθρωπος οὗτος με ἐκυρίευσεν τόσον, ὥστε τὸν θεωρῶ ὡς κύριόν μου. Ἐνώπιόν του αἰσθάνομαι ἐμαυτὴν δούλην καὶ ἀνίσχυρον ν' ἀντιστῶ.

» Πόθεν ἡ τριαυτὴ ἰσχὺς ;

» Τὸ ἀγνώω.

» Ὑπάρχει ὁμῶς καὶ τὴν ὑφίσταμαι. Ἰδοὺ τὸ πᾶν.

» Οἱ λόγοι τοῦ εἶναι ἐπιτακτικοὶ καὶ σαφεῖς. Δὲν ἰκετεύει, διατάσσει.

» Ὅταν θὰ ἐπανεέλθῃς ἀπόψε, θὰ εὕρῃς κενὸν τὸ δωμάτιον.

» Μὴ μὲ καταρασθῇς. Λησμονήσέ με.

» Μὴ μὲ οἰκτείρῃς, μὴ μὲ κλαύσῃς. Τήρησον τὴν εὐθυμίαν σου καὶ τὴν ψυχικὴν σου γαλήνην.

» Δὲν ἀξίζω οὔτε ἓν δάκρυ.

» Ὑπῆρξες καλός, εἶμαι ἀγνώμων· εἶσαι γενναϊόφρων καὶ εἶμαι σκληρά. Τὸ ἀναγνωρίζω καὶ ὁμῶς πράττω ὡς εἰ ἀνωτέρα δύναμις παρέλκε τὴν ἰδικήν μου.

» Χαῖρε, φίλε μου. Χαῖρε διὰ παντός!

» Ὁ κόσμος οὐδέποτε θ' ἀκούσῃ νὰ γίνεταί λόγος περὶ ἐμοῦ, οὐδεὶς δὲ θὰ γνωρίζῃ τὸ καταφύγιόν μου.

» Τοῦτο ἔθεσα ὡς ὄρον διὰ νὰ ὑπακούσω.

» Μὴ ζητήσῃς νὰ ἐξιχνιάσῃς τὸ μυστήριον τοῦτο· δὲν θὰ τὸ κατορθώσῃς καὶ ἐνδέχεται νὰ διατρέξῃς ἀνωφελεῖς κινδύνους.

» Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος εἶναι πολὺ ἀνώτερος ἡμῶν, ὥστε νὰ θελήσῃς ν' ἀντιστῇς αὐτῷ.

» Χαῖρε.

» GERMANH ».

» Ὅτε ἐτελείωσε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, ἔπτυξεν αὐτὴν μετὰ προσοχῆς καὶ ἐνέκλεισεν ἐν φακέλλῳ, ἐν ᾧ ἔγραψε τὰς δύο ταύτας λέξεις: «Διὰ σέ!». Ἐθῆκε δ' αὐτὴν προφανῶς ἐπὶ τῆς τραπέζης, πλησίον μικροῦ δέματος ἐσφραγισμένου ἐν εὐρεῖ φακίῳ φακέλλῳ.

Ἐφόρεσεν εἶτα ἐν τάχει τὸν πῖλόν της, ἔρριψε τελευταῖον βλέμμα ἐπὶ τῆς θλιβερᾶς ἐκείνης κατοικίας, ἣν ἐγκατέλειπε μετὰ τῶν τύφων στρατιώτου ἐγκαταλίποντος τὴν θέσιν του καὶ ἐξῆλθε κλείσασα τὴν θύραν διὰ διπλῆς στροφῆς τῆς κλειδῆς.

Κατελθοῦσα ἐκάλεσε τὸν ἐδωδιμοπώλην, ὅστις ἔσπευσε προθύμως.

— «Ἄν ὁ σύζυγός μου ἐπανεέλθῃ πρὸ ἐμοῦ, εἶπε, δίδετε αὐτῷ τὴν κλεῖδα.

Καὶ χαμηλοφώνως προσέθηκε:

— Εἰς αὐτὸν μόνον, δὲν ἔχει οὕτω;

— Βεβαίως, ὡραία κυρία, εἶπεν ὁ κύρ Βωκελὲς ἐκπληκτός.

— Μήπως φοβῆται μὴ τῆς κλέψουν τὸ ταμεῖον; ἠρώτησεν ὁ Γρελὸ ἀκούσας τὸν ἄνω διάλογον. Τί νὰ τῆς κλέψουν!

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὁ Γρελὸ ἠπατάτο. Ἄν λωποδύτης εἰσῆρχετο ἐν τῷ δωματίῳ τῆς Γερμανῆς δὲν θὰ ἔχανε τὸν κόπον τοῦ.

Ὁ Γρελὸ ἐπλησίασε τὸν κύριόν του.

— Τί σὰς ἔλεγα, αὐθέντα; Αἶ! Μόλις ὁ σύζυγός ἐστρεψε τὴν ράχιν του, ἡ ξανθοῦλα φεύγει.

— Καλὰ, καλὰ. ἐτονθόρυνε ὁ ἐδωδιμοπώλης ἀμνηχανῶν. Κύτταξε τὴν ἐργασίαν σου σὺ, κουνούπι!

Ἡ νεαρὰ γυνὴ κατήρχετο ταχέως πρὸς τὴν ὄχθην, ἣν ἠκολούθησεν ἐπ' ὀλίγον.

Φθᾶσα εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Λούδρου, εἰς τὴν γωνίαν τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ τοῦ Ὁξροά, εἶδεν ὄχημα μέλαν σταθμεῖον πρὸ τοῦ περιστύλου καὶ διηυθύνθη πρὸς αὐτό.

Μόλις ἐπλησίασεν, εἰς θερῶν κατῆλθεν

ἀπὸ τῆς ἑδρας καὶ ἠνέωξε μετὰ σεβασμοῦ τὴν θυρίδα.

— Ὁ κύριος βαρόνος δὲν ἤρουνθῃ νὰ ἔλθῃ, εἶπε: Σπουδαία ὑπόθεσις τὸν ἐμπόδισε. Παρκαλεῖ τὴν κυρίαν νὰ τὸν συγχωρήσῃ, ἀπόψε θὰ τὸν ἴδῃ. Ἄς εὐαρεστηθῇ ἡ κυρία ν' ἀνέλθῃ εἰς τὸ ὄχημα· θὰ τὴν ὁδηγήσωμεν εἰς τὸν οἶκόν της.

Ἐκείνη ὑπήκουσε καὶ εἰσῆλθεν ἐν τῷ πολυτελεῖ ἐκείνῳ ὀχήματι.

Μόλις εἰσῆλθε καὶ τοῦτο ἀνεχώρησεν ἐν τάχει διὰ τῆς ὁδοῦ Ριβολι πρὸς τὰ Ἡλύσια.

Z'

Αἱ γυναῖκες λέγουσι σπανίως, οὐχὶ τὴν ἀλήθειαν, ἀλλ' ὅλην τὴν ἀλήθειαν, τοῦλάχιστον ὅταν πρόκειται περὶ πραγμάτων ἀφορώντων τὴν καρδίαν.

Ἡ Εὐζ ἔδωκεν αὐταῖς τὸ παράδειγμα.

Αὕτη ἐψεύσθη ἐν τῷ ἐπιγεῖφ παραδείσῳ, αἱ δὲ θυγατέρες της θὰ εἰδίσταζον νὰ μὴ τὴν μιμηθῶσι.

Καίτοι ἡ Γερμανὴ γράφουσα τὴν ἐξουμολόγησιν αὐτῆς διετέλει ὑπὸ τὸ κράτος ὀδυνηρᾶς συγκινήσεως, ἐν τούτοις εἰς τὸν σύζυγόν της ἐνεπιστεύθη μόνον ὅ,τι ἤθελε.

Τῷ ἀπέκρυψε τὰ λοιπά.

Τῷ ἀπέκρυψεν ὅτι ἡγάπα περιπαθῶς τὸν ξένον, τὸν πλούσιον νεανίαν μὲ τὴν διόπτρην, τὸν μυστηριώδη κύριον τοῦ ὀχήματος, ἐκείνον, ὃν οἱ θεραποντεὶς αὐτοῦ ἐκάλουν κύριον βαρόνον.

Ἰδοῦσα αὐτὸν ὑπέστη τὴν μαγεῖαν ἐκείνην, ἥτις παρὰ τῇ γυναικὶ εἶναι τὸ πρῶτον ἀποτέλεσμα τοῦ ἔρωτος. Ἡσθάνθη ὅτι ὁ παρτηρῶν αὐτὴν μετὰ τόσης ἐπιμονῆς θὰ καθίστατο κύριος αὐτῆς. Μόλις θὰ εἶχε τὴν δύναμιν νὰ διαφύγῃ αὐτόν, ὡς ὁ κορυδαλός, ὅστις βλέπει μέλαν τι σημεῖον στρεφόμενον τὰ βάθη τοῦ οὐρανοῦ καὶ πετᾷ.

Καὶ αὕτη ἡ ἐπιστολὴ της, ἀληθῶς εἰπεῖν, ἦν πανούργως γεγραμμένη.

Οὐδέποτε ἡγάπησε τὸν σύζυγόν της.

Οἱ χαρακτῆρές των ἦσαν ἀνόμοιοι.

Ὁ τάλας σύζυγος, ἐντιμος καὶ θαρραλὸς, χεῖρες καὶ ἰσχυρός, τρυφερός εἰς ἄκρον οὐδαμῶς εἶχε κατακτήσει τὴν καρδίαν της.

Ἡ Γερμανὴ τὸν ἔλαβεν ὡς σύζυγον ἐξ ἀπελπισίας.

Μὴ γνωρίζουσα ποῦ νὰ καταφύγῃ, κατέφυγεν εἰς τὸν προσφερόμενον αὐτῇ γάμον, ὡς νυκτοβάτης παραπλανηθεὶς ἐν φιλοξενίῳ νυκτερινῷ ἰδρύματι.

Ὁ γάμος οὗτος ἦν δι' αὐτὴν ἐγκαταλειμμένη λέμβος, κλυδωνιζομένη ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, παταχόμεν προσδεχομένη τὸ ὕδωρ καὶ προσαράσσουσα ὅπου ἡδύνατο εἰς τὸν πρῶτον τυχόντα ὄρμον.

Ἐνδομύχως ἐξερεθιζομένη διὰ τὴν ἀδικίαν τῆς τύχης ὑφίστατο μετ' ὀργῆς τὰ κτυπήματα αὐτῆς.

Ἐγνώριζεν ὅτι ἦτο ὄντως ὡραία, ὅτε δὲ παρέβαλλεν ἑαυτὴν πρὸς τὰς γυναῖκας, αἵτινες πλησίον της διήρχοντο ἐπαγορεύμεναι, ἡσθάνετο προσβαλλομένην τὴν ἀλαζονίαν της.

Δὲν ἐστερεῖτο εὐφυΐας. Ἐν τούτοις, μόλις εἶχε μαθήματα τινα ἀντὶ εὐτελοῦς τιμῆς

παρὰ τισι φιλοδόξοις θυρωροῖς καὶ μικροῖς εἰσοδηματίαις.

Τὰ πάντα συνέτεινον ἐναντίον της.

Διὰ τοῦτο ὁ θαυμασμός, ὃν εἶδεν ὅτι ἐπροξένησε τῷ ἐν τῷ προσκηνίῳ θεωρεῖν εὐρισκομένῳ νεανίᾳ, κατὰ τὴν συναυλίαν τοῦ Ρουβινσταῖν, ἐφάνη αὐτῇ ὡς εὐνοια τῆς τύχης.

Μυστηριώδης καὶ ἐνδόμυχος φωνὴ ἔλεγεν αὐτῇ ὅτι τὸ πεπρωμένον της θὰ μετεβάλετο.

Ὅτε ἤκουσε τὸ ὄνομά του, ὄνομα διάσημον ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ, κατελήφθη ὑπὸ θάμβους.

Ἦτο ὡς φαντασμαγορία ἀνατολικῆς γλῶσσης ἀποκαλυφθεῖσα αἰφνης εἰς ἀντικατάστασιν τῆς πενίας της, πειρασμός ὅμοιος πρὸς τὸν τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους, ὅτε ὁ Σατανᾶς ἔλεγεν εἰς τὸ οὖς του:

— Ὅ,τι βλέπεις σοὶ ἀνήκει.

Ἐκτοτε ἔλαβε τὴν ἀπόφασίν της.

Μόλις ἐφάνη παλαιούσα κατὰ τύπους, διὰ τὴν τιμὴν, ὡς ὀχύρωμα, ὅπερ δὲν θέλει νὰ παρῶσθῃ κατὰ τὴν πρώτην προσβολὴν ἄνευ προσπονητῆς τινος ὑπερασπίσεως.

Ὁ διαφθορεὺς χρυσὸς συνετέλει τὸ ἔργον του, διέφθειρε δ' αὐτὴν παρעוה.

Ἄλλως τε ἦν φύσει διατεθειμένη εἰς τὴν κατὰπτωσιν· ὁμοιάζε μόνον πρὸς ἰκτίδα καὶ δὲν ἤθελε νὰ κυλισθῇ ἐν τῷ βορβόρῳ.

Πλὴν τούτου, αἰσθημα ἄλλο ἰσχυρότερον τοῦ ἔρωτος τῆς πολυτελείας καὶ τοῦ πλούτου ὑπεβόηθη τὴν πτῶσιν αὐτῆς.

Ὁ βαρόνος Μάξιμος Ροζενδάλ ἐπραγματοποίει τὸ ἰδεῶδες, ὅπερ ἐπλάττε διὰ τὸν ἐραστὴν, ὃν πᾶσα γυνή, ὅσον ἐντιμος καὶ ἂν ᾖ, ὀνειροπόλησε.

Τότε ὁ Μάξιμος ἦν εἰκοσιῆς ἐτῶν.

Μονογενὴς υἱὸς τοῦ μεγάλου τραπέζιτου τῆς λεωφόρου Ἀντέν, περιβεβλημένος τὴν γοητείαν τῆς κολοσσιαίας περιουσίας τῆς οἰκογενείας του, ἐνέπνευσεν ἐν ἀρχῇ τῇ Γερμανῇ, καὶ δι' ἄλλους ἔτι λόγους, διακαὲς πάθος.

Μετρίου ἀναστήματος, εὐρωστός, δεξιὸς εἰς πᾶσαν σωματικὴν ἀσκήσιν, δεινὸς ξιφομάχος, ἀρίστος κολυμβητής, ἐξοχος ἵππευς, πνευματώδης καὶ σκεπτικός, προσεῖλκε τὰ βλέμματα, ὅπου δῆποτε καὶ ἂν εὐρίσκετο.

Ἡ μορφή του ἦν ἐξ ἐκείνων, αἵτινες προξενοῦσιν ἐντύπωσιν.

Εἶχε μέλαιναν τὴν κόμην καὶ στίλβουσαν, ὡς ἡ τοῦ Ναπολέοντος, πρόσωπον ἐπιμελῶς ἐξυρισμένον, δέρμα ἀμαυρόν, ρίνα λεπτήν, εὐκίνητον, χεῖλη λεπτά καὶ σκληρά.

Ὅ,τι κυρίως διέκρινε τὴν ἐπιβλητικὴν καὶ ψυχρὰν ἐκείνην μορφήν ἦν ἡ ὑπέρμετρος τῶν φαιῶν ὀφθαλμῶν του λάμψις καὶ ἡ ἀλαζών ἐκφρασίς τῆς τυραννικῆς φυσιογνωμίας του.

Ἡ Γερμανὴ εἶδε νὰ ὑποστῇ καὶ ὑπέστη ἄνευ ἀντιστάσεως τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἀκάμπτου ἐκείνου χαρακτῆρος.

Μετὰ δύο βραχείας συνεντεύξεις μετὰ τοῦ βαρόνου ἐν τῇ ὁδῷ, ἐντὸς τοῦ ὀχήματός του, ἡ ὑπὸ τὰ φυλλώματα τοῦ Κεραμεικοῦ, ἡ νεαρὰ γυνὴ ἀνῆκεν αὐτῷ ψυχῇ τε καὶ σώματι.

Οὐδαμῶς ἀντέστη κατὰ τοῦ κυριεύσαντος αὐτὴν παθεύς.

Ἐσκέφθη ὅτι οὗτος θὰ ἦν ὁ θεὸς τῆς, ἡ προστασία τῆς, ὅτι εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ διαθέσῃ αὐτὴν· παρεδόθη δ' αὐτῷ ἄνευ περαιτέρω σκέψεως καὶ ἀνεπιφυλάκτως.

Ἐν ὀλίγοις ἐξήγησεν αὐτῷ τὴν κατάστασιν τῆς οὐδὲν ἀποκρύψασα. Δύο τῆς ὥρας λεπτὰ ἤρκεσαν ἵνα ὁ Μάξιμος γνωρίσῃ τὸν βίον αὐτῆς, τὸ παρελθόν, τὸ παρὸν καὶ τὰς ἀξιολατρεύτους γυναικείας ἀδυναμίας τῆς.

Δὲν εἶπεν αὐτῇ πολλά.

— Σὲ ἀνεζήτητον, εἶπεν αὐτῇ. Σὲ εὕρισκω. Σὲ λαμβάνω. Τὰ δεινὰ σου ἐλῆξαν. Ἡ εὐτυχία σου ἄρχεται καὶ θὰ διαρκέσῃ ἐφ' ὅσον ζῆς.

Οὐδὲν πλέον. Ἡ συνθήκη ὑπεγράφη.

Ἡ Γερμανὴ ἡσθάνθη ἐαυτὴν εὐτυχῇ, μόλις δὲ ἀνελογίζετο τὸν δυστυχῇ, ὃν ἐθύσισε, τὸν ἀνθρώπον, ὃν ἡ προδοσία τῆς θὰ ἐπληττε καίριως.

Ὁ βαρόνος ἀφ' ἐτέρου συνέχισεν ἐαυτὸν ὅτι συνήτησε μετὰ τοῦ πρὸ αὐτοῦ γονυπετοῦντος πλήθους, ὡς οἱ Ἰουδαῖοι πρὸ τοῦ χρυσοῦ μύσχου, τὴν γυναῖκα, ἣν ὄνειροπῶλει, τὸ ὥραιον καὶ ἡδὺ ἄγαλμα, κατεσκευασμένον ἐξ ἐλατῆς ἀργύρου, ὅπερ δύναται τις κατ' ἀρέσκειαν νὰ χειρίζεται, φύσιν δουλόφρονα ἐν τῇ λατρείᾳ πρὸ τοῦ ἐκλεκτοῦ κυρίου, ἥτις οὐδὲν ἀρνείται τῷ ἀνδρὶ ὧτινι ὑπετάχθη.

Ἐνῷ τὸ ὄχημα ἔφερε τὴν Γερμανὴν διὰ τοῦ δάσους τῆς Βουλώνης εἰς τὴν διεύθυνσιν, ἣν μετ' ὀλίγων θὰ γνωρίσωμεν, ὁ Τιβούρκιος — ὄνομα μὴ ἀνεκτὸν αὐτῇ — ὁ Τιβούρκιος Ραβὸς ἐπανελάμβανεν εἰς τὸ Ἀμβιγύ τὸ μέρος, ὅπερ θὰ ἐπαιζεν εἰς μελοδράμα τι σκοτεινόν, ἐν ᾧ νέει τινὲς συγγραφεῖς, ἀτιθάσσοι φαντασίας, ἐπεσώρευσαν φρικαλεότητας ἀνοήτους.

Ἐν τῷ μελοδράματι τούτῳ παρίστατο σειρά δηλητηριάσεων καὶ φόνων τελεσθέντων ὑπὸ γυναικὸς τῆς ὑψηλῆς κοινωνίας, ἥτις τέλος ἐπληττε δι' ἐγχειρίδιου, διὰ τῆς λευκῆς χειρὸς τῆς, ἀγροικόν τινα δικαστὴν καὶ ἐπλήσσετο καὶ αὐτὴ κατὰ τὸ στήθος ἵνα ἀποφύγῃ τῶν νόμων τὰς συνεπειὰς καὶ τοὺς χωροφύλακας, οἵτινες θὰ συνελάμβανον αὐτήν.

Δὲν ἐγνώσθη διατί ἡ φρικαλέα αὕτη τραγωδία ἐπωνομάσθη ὁ Ἄγγελος τῆς λαίμητόμου. ἀφοῦ ἐν αὐτῇ οὐδὲ ἄγγελος οὐδὲ λαίμητόμος ἐφαίνετο.

Τοῦναντίον ἦν μωρὸν τὸ ἔργον ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, θὰ ἐπροκάλει δὲ ἄσβεστον γέλωτα ἐν τῇ ἐπιτυχίᾳ.

Καὶ ἔσχε τὴν ἐπιτυχίαν ταύτην, ἐθριάμβευσε δὲ τοσόν ὅσον οὐδ' ὁ διεθυντὴς οὐδ' οἱ συγγραφεῖς ἐφαντάζοντο.

[Ἐπεται συνέχεια.]

TONY

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Τὶ ὅμως ἤλπιζε, τί ἐμελλε νὰ πράξῃ, βεβαίως δὲν θὰ ἤδυνάτο νὰ εἶπῃ. Ἐπεθύμει νὰ παρακολουθήσῃ τὸν σύζυγον αὐτῆς καὶ τὸ τέκνον τῆς καὶ νὰ μάθῃ ποῦ θὰ ἐγκαθίστατο ὁ κόμητς· κατόπι θὰ ἐλάμβανε τὴν ἀπόφασίν τῆς.

Μολονότι ἡ Βιντιμιλλά δὲν εἶναι μεγάλη πόλις, ἡ κόμησσα ἐνόησεν, ἅμα ὡς ἀφίκετο ἐκεῖσε, ὅτι δυσχερὲς θ' ἀπέβαινε εἰς αὐτὴν μόνην ν' ἀνακαλύψῃ τὸν κόμητα ἢ τὰ ἔχνη τῆς διαβάσεώς του. Κατὰ συμβουλήν δοθεῖσαν αὐτῇ ἀπετάθη εἰς ἓνα ἐκ τῶν ξεναγῶν ἐκείνων, οἵτινες παρέρχονται τὴν ἡμέραν κοιμώμενοι ἐπὶ τῶν βαθμιδῶν τῶν ἐκκλησιῶν καὶ τῶν δημοσίων κτιρίων καὶ μετέρχονται τὴν νύκτα ἄγνωστον ἐπάγγελμα, ὅστις συνήνεσε νὰ τῇ ὑπηρετήσῃ ἀντὶ πληρωμῆς.

Ὁ ξεναγὸς ἤρξατο ἀμέσως περιτρέχων τὴν πόλιν, μετὰ τρεῖς δὲ ὥρας ἐπανῆλθε φέρων τὴν ἐπομένην πληροφορίαν: Πλούσιός τις γάλλος, περιοδεύων μετὰ παιδίου μόλις δεκαοκταμήνου, διενυκτέρευσε τῇ προτερσίᾳ ἐν τῷ «Ξενοδοχείῳ τοῦ Πρίγκηπος Ἀλβέρτου», τῇ δὲ πρωΐᾳ ταύτῃ ἀνεχώρησεν ἐκ Βιντιμιλλας λαβὼν τὴν εἰς Γενουὴν ἄγρυσαν.

— Ἀναμφιβόλως, εἶπε καθ' ἐαυτὴν ἡ κόμησσα, μεταβαίνει εἰς Γενουὴν καὶ ἴσως θὰ παραμείνῃ ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὴν πόλιν ταύτην.

Ἡ Γενουή, ἀρχαιοτάτη πόλις, δύναται ὡς μεγάλη πόλις καὶ ἐκ τῶν ὠραιότερων τοῦ ἰταλικοῦ βασιλείου.

Ἡ κόμησσα ἐσκέφθη ὅτι πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ συζύγου αὐτῆς ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ὤφειλε νὰ μεταχειρισθῇ τὸ αὐτὸ μέσον, ὅπερ τοσοῦτον ἐπέτυχεν ἐν Βιντιμιλλας μόνον ἀντὶ ἐνὸς ἐλαβε τρεῖς ξεναγούς. Εἰς μάτην ὅμως οἱ τρεῖς ξεναγοὶ ἀνεζήτησαν ἐν τῇ πόλει ἐπὶ ἐβδόμηδα ὁλόκληρον ἐξετάζοντες ἀλλήλοδιαδόχως καὶ χωριστὰ ἕκαστος πᾶσαν συνοικίαν, πᾶσαν ὁδόν. Βαρυθυθέντες δὲ διότι οὐδένα εὕρισκον, ὠμολόγησαν ἐπὶ τέλους τὴν ἀδυναμίαν αὐτῶν.

Ἡ κόμησσα εἶχεν ἀπολέσει τὰ ἔχνη τοῦ συζύγου αὐτῆς, καὶ ἡσθάνετο ὅτι κατελάμβανεν αὐτὴν ἀπελπίσις μεγάλη. Τί ἐμελλε νὰ πράξῃ, ποῦ ἐμελλε νὰ μεταβῇ; Τῇ φορᾷ ταύτῃ εὕρισκετο ἀπέναντι τοῦ ἀγνώστου.

K'

Εἰς τοῦ κ. Κορβιζιέ.

Τρεῖς μῆνες παρῆλθον ἀπὸ τῶν γεγονότων, τὰ ὅποια ἀφηγήθημεν.

Εἶναι τρίτη μετὰ μεσημβρίαν, ὁ δὲ κ. Κορβιζιέ εὕρισκεται μόνος ἐν τῷ γραφείῳ του ἐργαζόμενος.

Ἐν τῷ μεγάλῳ δωματίῳ, τῷ πρὸ τοῦ συμβολαιογράφου κειμένῳ, ἐξ γραμματεῖς ἀσχολοῦνται ἀντιγράφοντες, πρωτόγραφα, χωρὶς νὰ ὑψώσωσι κεφαλὴν καὶ πετώντι καλὰ μῶ. Μόνον ὁ θόρυβος τῶν γραφίδων ἐπὶ τοῦ χάρτου ἠκούετο. Ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ κ. Κορβιζιέ δὲν ὑπάρχει ποτὲ ἀπραξία.

Αἶφνης δύο ἐλαφροὶ κτύποι ἠκούσθησαν εἰς τὴν θύραν, ὑπὸ χειρὸς δειλῆς, ὡς εὐχερὲς ἡδυνάτο τις νὰ ἐννοήσῃ τοῦτο.

— Ἐμπρός, ἀνεφώνησεν ὁ πρῶτος γραμματεὺς.

Ἡ θύρα ἠνοιχθῇ καὶ γυνὴ ἐνεφανίσθη, εἶτα δὲ κλείσασα αὕτη τὴν θύραν, προύχωρησεν ἡρέμα πρὸς τὸ γραφεῖον, ὡς εἰ μὴ ἐτόλμα νὰ πράξῃ τοῦτο, προβλέπουσα περὶ ἐαυτὴν μετὰ τινος ἀνησυχίας.

Οἱ γραμματεῖς ὑψωσαν τὴν κεφαλὴν, ἐριψαν περιέργον βλέμμα ἐπὶ τῆς γυναικὸς καὶ ἐν τάχει προσηλώθησαν αὐτῇ εἰς τὸ ἔργον αὐτῶν.

Ἡ γυνὴ ἐφόρει ἐσθῆτα ἐκ μαύρου κασιμίου ἀπλουστάτην, ἄνευ στολισμῶν, καὶ ἐπώμιον ἐκ τοῦ αὐτοῦ τῆς ἐσθῆτος ὑφάσματος. Ὑπὸ τὸν ἐκ τουλίου πῖλον αὐτῆς, φέροντὰ τεμάχιον μόνον μετὰ ξίφους καὶ ταϊνίαν ἀντὶ παντός στολισμοῦ, ἐξεχείτο ἡ πλουσία αὐτῆς κόμη. Δυσχερὲς ἀπέβαινε νὰ ὀρίσῃ τις τὴν ἡλικίαν τῆς, διότι μόλις ἐβλεπον τὸ πρόσωπόν τῆς κεκαλυμμένον ὑπὸ μέλανος πέπλου. Ἐκ τοῦ ἀναστήματος ὅμως καὶ τῆς παραστάσεως ἐφαίνετο ὅτι ἦτο νέα.

Ἐφαίνετο αἰδήμων, καὶ πως δειλὴ, προφανῶς δὲ ἦτο λίαν συγκεκινημένη, διότι ἔτρεμε σύσσωμος.

— Τί ἐπιθυμεῖτε, κυρία; ἠρώτησεν ὁ πρῶτος γραμματεὺς.

— Νὰ ὁμιλήσω πρὸς τὸν κύριον Κορβιζιέ, ἀπεκρίθη μετὰ γλυκειᾶς ἀλλ' ἀδυνάτου φωνῆς.

— Ὁ κύριος Κορβιζιέ εἶναι λίαν ἀπασχολημένος, κυρία, κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτήν· ἐὰν θέλετε νὰ μοι εἰπῆτε περὶ τίνος πρόκειται, εἶμαι ὁ πρῶτος αὐτοῦ γραμματεὺς.

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε, ἀλλ' ἔχω ἀνάγκην νὰ ὁμιλήσω πρὸς τὸν ἴδιον κύριον Κορβιζιέ. Ἐὰν δὲν δύναται νὰ με δεχθῇ σήμερον, ἐπανερχομαι.

— Νὰ τὸν ἐρωτήσω, κυρία, εὐαρεστείθε νὰ μοι εἰπῆτε τὸ ὄνομά σας;

Ἡ ἄγνωστος ἐποίησε κίνημα τρόμου.

— Ὁ κύριος Κορβιζιέ μὲ γνωρίζει, ἐφέλιπεν.

Ὁ γραμματεὺς ἐμάντευσε βεβαίως τὴν ἀμνηχανίαν τῆς γυναικὸς, διότι, χωρὶς νὰ ἐπιμείνῃ περισσύτερον, ἠγέρθη καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ συμβολαιογράφου.

— Κύριε, τῷ εἶπε, θέλετε νὰ δεχθῆτε μίαν κυρίαν, ἡ ὅποια δὲν λέγει μὲν τὸ ὄνομά τῆς, ἀλλὰ τὴν ὁποίαν γνωρίζετε;

— Ἐχω πολλὴν καὶ ἐπιγιγούσαν ἐργασίαν. Μὰ γνωρίζει εἶπες;

— Αὐτὸ λέγει.

— Τότε εἰπέ τῆς νὰ εἰσέλθῃ.

Ὁ γραμματεὺς ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ γραφείου εἰπὼν:

— Κυρία, δύνασθε νὰ εἰσέλθητε.